

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/25/2016
Identifikačné číslo spisu:	6411212404
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6411212404.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Peter Tabernaus, nar. 13.06.1966, podnikajúci pod obchodným menom Peter Tabernaus - P.T.- ELEKTRO s miestom podnikania Ladomerská Vieska, Priemyselná 267/23, IČO: 40 536 947, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Líška & Partners s.r.o., so sídlom Námestie Matice slovenskej 4, Žiar nad Hronom, proti žalovanému: Hotel MINCIAR s.r.o., so sídlom Partizánska dolina 531/21, Kremnica, IČO: 35 977 825, zastúpenému JUDr. Dušanom Klimom, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Sládkovičova 16/61, Žiar nad Hronom, o zaplatenie 9.666,09 Eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. septembra 2015, č. k. 43Cob/102/2015-190, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca má n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom zo dňa 09.02.2015, č. k. 4Cb/12/2012-152 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 9.451,90 Eur spolu s úrokom z omeškania, a to zo sumy 5.126,58 Eur vo výške 8,5 % ročne od 18.10.2007 do zaplatenia a zo sumy 4.325,32 Eur vo výške 8,5 % ročne od 29.01.2008 do zaplatenia (prvá výroková veta), ďalej ho zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Žiar nad Hronom sumu 1.995,97 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a napokon ho zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 1.079,50 Eur a na účet právneho zástupcu žalobcu trovy právneho zastúpenia v sume 2.879,56 Eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal proti žalovanému zaplatenia istiny 9.666,09 Eur s príslušenstvom titulom úhrady kúpnej ceny za dodaný tovar. Tvrdil, že ako predávajúci dodal v roku 2007 žalovanému elektroinštalačný materiál na prestavbu Hotela MINCIAR, cenu ktorého materiálu mu postupne fakturoval v 5 faktúrach, pričom 3 z vystavených faktúr za dodaný tovar žalovaný zaplatil, zvyšné 2 faktúry, a to faktúru č. 40248007 na sumu 5.340,77 Eur s dátumom splatnosti 17.10.2007 a faktúru č. 40264508 na sumu 4.325,32 Eur so splatnosťou 28.01.2008 však žalovaný odmietol zaplatiť s tvrdením, že tovar fakturovaný týmito faktúrami v rámci rekonštrukcie hotela zabudovaný nebol.

3. Súd prvej inštancie rozhodol o návrhu žalobcu najprv rozsudkom zo dňa 14.05.2012, č. k. 4Cb/12/2012-54 tak, že návrhu žalobcu vyhovel v celom rozsahu. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací na odvolanie žalovaného uznesením zo dňa 31.10.2012, č. k. 43Cob/140/2012-70 vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd sa v ďalšom konaní riadil právnym názorom odvolacieho súdu a výpoveďou žalovaného, ako aj svedkov J. Y., J. R. a J. B., mal okresný súd preukázané, že na základe žiadosti žalovaného v roku 2007 vykonávali rekonštrukčné práce na elektroinštalácii, pričom tovar na túto rekonštrukciu dodával žalobca. Svedkovia, ktorí vykonávali rekonštrukčné práce potvrdili, že tovar uvedený vo všetkých 5 faktúrach použili na rekonštrukčné práce a ich tvrdenia boli potvrdené aj znaleckým posudkom. Keďže ani doplnené dokazovanie nepreukázalo tvrdenie žalobcu o uzavretí kúpnej zmluvy, súd prvej inštancie nariadil znalecké dokazovanie za účelom zistenia výšky bezdôvodného obohatenia. Znalec podrobne popísal stav elektroinštalácie v znaleckom posudku, čo zdôvodnil aj na pojednávaní. Znalec zistil, že nebola spracovaná žiadna technická dokumentácia, práce sa vykonávali na základe požiadaviek majiteľa hotela, pričom často dochádzalo k zmene trás elektroinštalácie. Fyzickou ohliadkou znalec zistil, že počet zabudovaných rozvádzačov v priestore predmetného objektu súhlasí s fakturáciou, ktorú urobil žalobca. Počet zabudovaných vypínačov 230 V, počet zabudovaných vypínačov 400 V, počet zabudovaných spínačov 500 V, počet zabudovaných zásuviek 230 V/1A tak isto súhlasí s faktúrami žalobcu, rovnako súhlasí aj počet zabudovaných ističov, zásuviek, prúdových chráničov, počet inštalovaných ventilátorov a ostatných prvkov zabudovaných v predmetnom priestore. Znalec zistil rozdiel iba v počte zabudovaných káblov, a to v rozdiely 70 bežných metrov menej oproti fakturácii. V tejto časti potom žalobca zobral návrh späť.

4. Zistený skutkový stav posúdil súd prvej inštancie podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Okresný súd vychádzal z toho, že žalobca preukázal, že žalovaný získal bezdôvodné obohatenie v rozsahu uplatnenom v upravenom návrhu, a preto okresný súd jeho návrhu vyhovel. Súd prvej inštancie zistil, že v tomto prípade ide o obchodnoprávny vzťah medzi podnikateľmi, premlčacia lehota pri uplatnení nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa určuje podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (4-ročná), a preto sa právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nepremlčalo. Podľa § 369 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka a podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úroky z omeškania. O náhrade trov konania štátu okresný súd rozhodol podľa § 148 ods.1 O.s.p. a žalovaného, ktorý vo veci nemal úspech, zaviazal k náhrade trov znaleckého dokazovania vo výške 1.995,97 Eur, ktoré boli vyplatené z rozpočtových prostriedkov. O náhrade trov konania účastníkov okresný súd rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. a v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým rozhodnutím zo dňa 30.09.2015, č. k. 43Cob/102/2015-190, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 262,33 Eur titulom trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalobcu.

6. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôraznil, že po zhodnotení skutočností zistených dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie, ani doplnením dokazovania o výsluch konateľa žalovaného, nebolo preukázané uzavretie kúpnej zmluvy medzi žalobcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim tak, ako to tvrdil žalobca. Odvolací súd súhlasil so záverom okresného súdu že elektroinštalčný materiál dodávaný žalobcom bol zabudovávaný na stavbu vo vlastníctve žalovaného (hotel), preto došlo u žalovaného k vzniku bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd v tomto smere poukázal aj na odôvodnenie svojho predchádzajúceho uznesenia v tejto veci zo dňa 31.10.2012, č. k. 43Cob/140/2012-70. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie je podľa odvolacieho súdu nepochybné, že elektroinštalčný materiál bol zabudovaný do nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného. Tento materiál zo skladu žalobcu preberal živnostník p. N., ktorý na základe ústnej zmluvy o dielo uzavretej so žalovaným vykonával pre žalovaného rekonštrukčné práce. Odvolací súd zdôraznil, že žalovaný, prvé žalobcom vystavené faktúry uhradil, preto pokiaľ aj neexistoval právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený zmluvou, neznamená, že žalobcovi nevznikol voči žalovanému nárok na zaplatenie elektroinštalčného materiálu zabudovaného na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, a to titulom bezdôvodného obohatenia (plnením bez právneho dôvodu).

7. Podľa odvolacieho súdu je preukázané, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu,

ako aj to, že medzi žalobcom a žalovaným zmluvný vzťah preukázaný nebol. Rovnako je zrejmé, že p. N., ktorý na základe ústne uzavretej zmluvy vykonával pre žalovaného rekonštrukčné práce na nehnuteľnosti v jeho vlastníctve, nemal vypracovaný projekt elektroinštalačných prác. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu, správne vyhodnotil všetky zistené skutočnosti, vrátane správania sa a výpovedí samotných účastníkov konania. Odvolací súd dodal, že aj žalovaný súhlasil s plnením zo strany svojho obchodného partnera L. N. len na základe ústnej zmluvy o dielo, bez projektu a bez podrobnej špecifikácie vzájomných práv a povinností, s tým, že žalovaný v konaní nepreukazoval, ale ani netvrdil, že za materiál uvedený v žalovaných faktúrach zaplatil (či už L. N. alebo inému subjektu).

8. Pri znaleckom dokazovaní išlo podľa odvolacieho súdu o určenie, či elektroinštalačný materiál, ktorý bol žalobcom fakturovaný, bol aj zabudovaný do nehnuteľnosti, ktorá bola vo vlastníctve žalovaného. Úlohou znalca nebolo určiť, či bol zabudovaný elektroinštalačný materiál, ktorý mal byť zabudovaný podľa zmluvy (ako to naznačuje vyjadrenie znalca Ing. Radoslava Naništu a do istej miery aj žiadosť o preddavok zo strany znalca JHS s.r.o., Martin), ale určiť, či ten elektroinštalačný materiál, cenu ktorého žalobca fakturoval a žaloval, bol na nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovaného skutočne aj zabudovaný. Vzhľadom k tomu, o aký materiál podľa vystavených faktúr išlo (vypínače, spínače, zásuvky a pod.), teda veci, ktoré nie sú identifikované jednotlivo, napr. výrobným číslom, nebolo možné ani zistiť a určiť, či presne ten elektroinštalačný materiál, ktorý L. N. odobral od žalobcu, cena ktorého bola fakturovaná, bol aj zabudovaný.

9. Odvolací súd poukázal na to, že zo záverov znaleckého posudku vyplýva, že druh a počet elektroinštalačného materiálu zabudovaného na nehnuteľnosti súhlasí s druhom a počtom elektroinštalačného materiálu fakturovaného žalobcom, okrem jedného druhu kábla, kde znalec zistil, že tento kábel bol fakturovaný v množstve o 70 b.m. viac ako je zabudované, vyčíslil aj hodnotu tohto rozdielu, a to sumou 214,19 Eur. Žalobca žalobu v časti o zaplatenie 214,19 Eur zobral späť a okresný súd konanie, pokiaľ ide o túto sumu, uznesením zo dňa 09.02.2015, č. k. 4Cb/12/2012-158, zastavil.

10. Z tohto dôvodu odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia.

11. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom konanie súdov trpí inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie. Podľa žalovaného, odvolací súd svoje závery neodôvodnil. Ďalej neuviedol prečo sa nezaoberal námietkou žalovaného, že znalec nemal k dispozícii dodacie listy a že v posudku preukázateľne označil zabudovaný elektroinštalačný materiál i na jeden a pol poschodí, kde sa nerobila žiadna rekonštrukcia a tento materiál už bol zabudovaný v čase, keď žalovaný nehnuteľnosť nadobudol.

12. Žalovaný má ďalej za to, že odvolací súd jeho námietku k výkladu § 134 Občianskeho zákonníka ponechal bez povšimnutia. Podľa žalovaného súdy riadne nevysvetlili, ktoré skutočnosti považovali za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzali a akými úvahami sa pri ich vykonávaní riadili. Nezodpovedali na námietky žalobcu a vôbec sa nimi nezaoberali. Riadnym nezdôvodnením, sa stal nielen rozsudok okresného súdu, ale aj odvolacieho súdu, nepreskúmateľný pričom podľa žalovaného, napadnutý rozsudok trpí navyše právnymi vadami, spôsobujúcimi jeho nezákonnosť. Žalovaný dodal, že štatutárni zástupcovia inej národnosti postup obidvoch súdov považujú za ich diskrimináciu, keď slovenská podnikajúca osoba prevzala materiál svojim menom, za tento nezaplatila a ani ho nezabudovala. Súdy však povinnosť platby, za pánom N. prevzatý materiál, preniesli na žalovaného.

13. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že s dovolaním žalovaného a dôvodmi v ňom uvedenými nesúhlasí a navrhuje dovolanie zamietnuť (odmietnuť) a priznať mu trovy odvolacieho konania. Žalobca zdôraznil, že so závermi súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu sa plne stotožňuje a dodáva, že súdy sa vysporiadali so všetkými skutočnosťami, ktoré uvádzal žalovaný v pôvodnom konaní. Pokiaľ ide o tvrdenie, že konanie je postihnuté inou vadou, s týmto žalobca nesúhlasí, takéto tvrdenia považuje za účelové, ničím nepodložené a v rozpore s obsahom napadnutých súdnych rozhodnutí.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

15. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods.1 a § 238 O.s.p.

16. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p. (I. ÚS 4/2011).

17. Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým môže dovolací súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Preto dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňovej, alebo druhostupňovej fázy základného konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarcia povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (I. ÚS 35/2013).

18. Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [§ 238 O. s. p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O. s. p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (§ 237 ods.1 O. s. p.) Dovolaním z dôvodov uvedených v ust. § 237 ods.1 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods.1 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j. ak sa stali skutočnosť, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 ods.1 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (ust. § 242 O. s. p.).

19. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený podľa ods. 1, resp. v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (odsek 3).

20. Dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. uvádza, že dovolaním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa § 238 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť.

21. Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 ods.1 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť.

22. Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 ods.1 písm. f/O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

23. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O. s. p. sa rozumie taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných strany sporu, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jej práv a právom chránených záujmov.

24. Podľa dovolateľa odvolací súd ako aj súd prvej inštancie, svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili, nevysvetlili, ktoré skutočnosti považovali za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzali a akými úvahami sa pri ich vykonávaní riadili.

25. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II ÚS 383/06).

26. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

27. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. Apríla 1993, séria A. č.254-B, s.49, § 30).

28. Štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonával i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

29. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoľovať posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

30. Ust. § 157 ods. 2 O. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí účastníkov konania jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozhodnutia slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétného rozhodnutia súdu.

31. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

32. Dovolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) zistil, že nedošlo k namietanej procesnej vade konania v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Odvolací súd poukázal okrem iného na vykonané dokazovanie na pojednávaní dňa 11.03.2013, kedy konateľ žalovaného N. O. Y. potvrdil, že práce pre žalovaného vykonával p. N., so žalobcom žalovaný nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu. Pokiaľ ide o fakt, že uhrádzal faktúry aj pre žalobcu uviedol, že pre neho bolo podstatné vykonanie práce a skutočnosť, že platil žalobcovi považoval za jeden celok. Uviedol tiež, že projekt na elektroinštalačné práce mal spraviť p. N., tento ho však nespravil a žalovaný ho dal dodatočne spraviť organizácii, ktorá robila revíziu elektroinštalačného zariadenia. Odvolací súd mal za preukázané, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, ako aj to, že medzi žalobcom a žalovaným zmluvný vzťah preukázaný nebol. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že žalovaný prvé žalobcom vystavené faktúry aj uhradil a pokiaľ aj neexistoval právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený zmluvou, neznamená to, že žalobcovi nevznikol voči žalovanému nárok na zaplatenie elektroinštalačného materiálu, ktorý bol zabudovaný na

nehnuteľnosti, ktorá bola vo vlastníctve žalovaného, a to titulom bezdôvodného obohatenia (plnením bez právneho dôvodu). Poukázal na to, že žalovaný súhlasil s plnením zo strany svojho obchodného partnera L. N. len na základe ústnej zmluvy o dielo, bez projektu a bez podrobnej špecifikácie vzájomných práv a povinností. Uviedol, že žalovaný potvrdil, že s poslednými dvoma faktúrami, a to faktúrou č. 40248007 na sumu 5.340,77 Eur s dátumom splatnosti 17.10.2007 a faktúrou č. 40264508 na sumu 4.325,32 Eur so splatnosťou 28.01.2008 nesúhlasil a tieto neboli preto ani zaplatené. Odvolací súd zároveň dodal, materiál podľa vystavených faktúr išlo (vypínače, spínače, zásuvky a pod.), teda veci, ktoré nie sú identifikované jednotlivo, napr. výrobným číslom, nebolo možné ani zistiť a určiť, či presne ten elektroinštalčný materiál, cena ktorého bola fakturovaná, bol aj zabudovaný. Odvolací súd preto jasne a dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplyva jednostrannosť alebo nejasnosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

34. Námitky žalovaného, ktorými vytýka súdu existenciu tzv. inej vady, treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., ktoré však sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

35. Dovolací súd tiež dodáva, že s dôvodmi dovolania uvedenými v jeho doplnení sa nezaoberal, nakoľko boli podané po dovolacej lehote.

36. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalovaného proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

37. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 453 ods. 1 C. s. p. v spojení § 255 ods. 1 C. s. p.). Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.